

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 395. Usque Ad Annum 428

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117794

§. 52. Epistola ad Macedonium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66042](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66042)

Sæculum V.
A.C. 412.

nem duarum rerum incorporearum, quæ
les sunt Verbum Divinum, & JESU CHRIS-
ti anima, quam duarum rerum, sicut ani-
mæ, & corporis nostri, quorum alterum
utique corporeum est. JESUM CHRISTUM
venisse, non solum ut homines omnem
veritatem doceret, sed etiam ut neces-
sarium ad salutem auxilium tribueret. S.
Augustinus deinde miraculorum ejus
magnitudinem ostendit; ea quidem Gen-
tiles non negabant, sed his conficta mira-
cula Apollonii, Apuleji, aliorumque Ma-
gorum opponebant. Tandem omnia pro
Religione Christiana argumenta ex co-
cinnato compendio totius Historiæ, ad
Religionem spectantis, a vocatione Abra-
hæ ad sua usque tempora colligit.

§. LII.

Epistola ad Macedonium.

ap. 152. ap. Sanctus Augustinus non tantum pro Do-
Aug. ep. natistis intercedebat, sed omnis gene-
153. al. 54. ris reos ab ultimo supplicio, pro omnium
n. 3. Episcoporum more, liberare satagebat;
hæc est materia proluxæ epistolæ ad Ma-
cedonium, Africa Vicarium, datæ, qui
ejus hac super quæstione consilium expe-
tierat. S. Augustinus respondet: *nobis*
quidem peccatum non probatur, sed misere-
ret nos hominis, dum simul crimen detesta-
mur; Et cum in hac tantum vita locus
emendationi esse possit, Charitas, qua in
Genus

Genus humanum ferimur, urget, ut pro
 reis deprecemur, ne supplicium, quod bu-
 jus vitæ finem faceret, pænæ sequantur
 nunquam finiendæ. Ut deinde ostendat,
 has preces pro fontibus Religionis Aucto-
 ritate muniri, qua de re Macedonius du-
 bitare videbatur, exemplum affert Boni-
 tatis Divinæ, Solem super justos, & in-
 justos oriri facientis; Deum in hoc Mun-
 do aliqua, quamvis admodum pauca, cri-
 mina punire, ne quis de Cœlesti Provi-
 dentia dubitare audeat, reliquorum vero
 vindictam in novissimum diem differre, ut
 tunc terribilis justitia omnibus colluceat.
 Quam ob rem, inquit: malos diligimus,
 eis benefacimus, pro eis oramus, quia Deus
 præcipit; at nullam de peccato partem ac-
 cipimus, sicut nec Deus; hæc facimus,
 ut, Deum imitantes, peccatores ad pœni-
 tentiam perducamus. Si Deus illos quoque,
 quos scit pœnitentiam non acturos, patien-
 ter tolerat, quanto magis nos commiserati-
 one eorum tangi oportet, qui emendatio-
 nem promittunt, licet securi non simus,
 an quod promittunt, impleturi sint? Ex
 his verbis colligendum videtur, Episco-
 pos non promiscue pro omnibus interce-
 dere solitos, sed pro illis solum, qui con-
 versuros se, recipiendo Baptismum, vel
 pœnitentiam promittebant. Quæ supe-
 rius S. Augustinus dixit, satis indicant,
 quam parvi fecerit illam pœnitentiam,
 quam

Sæculum V.
A.C. 412.

Matth. 5, 44.

Rom. 11, 3.

Sæculum V. quam damnatus illo temporis intervallo
A. C. 412. quod inter sententiam, & supplicium flu-
 ret, agere posset.

Macedonius objecerat consuetudinem
ep. 152. n. 2. Ecclesiæ, una non sapius vice peccato-
 rem ad pœnitentiam publicam admitten-

ep. 153. n. 7. tis. Id S. Augustinus non negat, sed sub-
 jicit, non idcirco Deum minus Misericor-
 dem esse in peccatorem relapsam; & la-
 prosequitur: *Si quis eorum ad nos dice-
 ret: aut secundo me recipe ad eandem pœ-
 nitentiam, aut permitte, ut desperationem
 agi me patiar, & quidquid lubet faciam,
 vitiis, & voluptatibus me dedam, quantum
 facultates meæ, & leges humanæ sinit;
 si vero hortaris, ne faciam, dic mihi, an
 rem ad salutem meam proficiam faciorus
 sim, si me ipsum mortificavero, si severius
 quam antea corpus meum maceravero, si
 abundantius elemosinas largitus fuero,
 verbo, si meliorem vitam duxero, & fer-
 ventiore Charitatem habuero? nemo no-
 strum ita insaniet, ut respondeat, hac om-
 nia ei nihil ad salutem profutura. Igi-
 tur Ecclesia sapientissime ordinavit, ut
 ista pœnitentia confusionis plena unica
 vice concederetur, ne remedium istud,
 eo magis salutare, quo minus contem-
 ptui expositum est, minus utile redda-
 tur, si magis commune evaderet. Ni-
 hilominus quis audeat Deo in faciem
 dicere: quare istius hominis rursus mise-
 reris*

veris, qui post primam pœnitentiam relapsus est? Sæculum V.
A.C. 412.

S. Augustinus illud deinde argumen- n. 8. 9. & 6.

tum urget, a peccatoris conditione desumptum, quæ omnibus hominibus communis est, atque simul Judicibus, accusatoribus, & intercessoribus inhæret, omnesque obligat pro officiorum suorum diversitate, & humanitatis vinculo peccatoribus parcere. Tum sic concludit:

Vides igitur, intercessionem nostras a Religionem approbati, & licere nobis gratiam n. 15.

flagitare etiam pro scelestissimis, quia ad peccatores pro peccatoribus peccatores loquimur. Non ideo inferendum, Supremam n. 16.

Potestatem, Jus vitæ, & necis, ferrum, S. Augustinus.

arma frustra esse instituta; hæc enim omnia regulas suas, causas, & emolumenta habent; sic improbi timore coercentur, & bonis inter malos viventibus securitas præstat. At Episcoporum præces non adversantur huic rerum humanarum ordini, quo conservantur; eo major fit gratia fontibus, quo magis puniri merebantur.

Ignoscere crudelitas sæpe est, atque punire n. 17.

miseriordia. Hinc puniendus quidem est, sed vita reo non eripienda, ut supersit, quem pena inflicta sanet. Nec id inficias imus, dari, quibus vi muneris sui, aut nata occasione, licitum est, improbos necare, sunt Judices, carnifices, viator, quem Grassator invadit, miles in bello. Sæpe fit,

Sæculum V. fit, ut qui alterius necis occasio, vel causa
A. C. 412. est, culpa vacet; intentio omnes judicet.

n. 18. Itaque, etiamsi reus, quem supplicio prius
liberaverimus, majora prioribus malis
perpetret, id nobis non imputandum, sed
pia intentio consideranda, & bona
evenientia, dum Evangelium prædica-
tium mansuetudine audientibus dulce re-
ditur; & salus æterna illis, quos morte
temporali eripimus, procuratur.

71. Præterea Macedonius querebatur
Episcopos pro reis intercedere, qui abla-
ta restituere nollent. S. Augustinus res-
cit, hæc simpliciter contra ipsorum vo-
luntatem fieri; non dari veram sine re-
stitutione poenitentiam, eumque, qui
reum de restituendi necessitate non mo-
net, criminis complicem fieri. Sed quan-
do reus, quod rapuit, amplius non habet,
aut si se habere neget, ad restituendum
obligari non potest; quia vero Episcopi
sæpe ab istiusmodi hominibus decipie-
bantur, a Judicibus incusabantur, quod
reorum malæ fidei faverent. In hoc loco
S. Augustinus Judicibus, testibus, advo-
catis, & ministris justitiæ inferioribus
optimas regulas in diversis restituendi ge-
neribus tradit. Macedonius hanc S. Augu-
stini epistolam magna animi gratitudine
accepit, & argumentorum pondere con-
victus, quibusdam reis, quos sibi com-
mendaverat, vitæ gratiam fecit.

ep. 154.
al. 51.

HISTO.